

Arrest

nr. 208 666 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DUPUIS
Patriottenstraat 88
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DEVEUX *loco* advocaat D. DUPUIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing wordt wat verzoekers vrees betreft dat zijn echtgenote bij een terugkeer naar Macedonië telkens opnieuw door de Macedonische autoriteiten naar Kosovo zal worden teruggestuurd aangezien zij de Macedonische nationaliteit niet bezit, opgemerkt dat dergelijk motief op zich niet wijst op een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal licht toe dat de nationaliteitswetgeving alsook de regeling van de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen tot de soevereine bevoegdheid van de verschillende nationale staten behoort. Wat betreft verzoekers verklaringen bij een terugkeer naar Macedonië geen woning of adres te hebben en er niemand meer te kennen waardoor hij en zijn vrouw er moeilijk kunnen overleven, stelt de commissaris-generaal vast dat uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt dat deze door verzoeker aangehaalde motieven en problemen louter en alleen socio-economisch van aard zijn en aldus niet ressorteren onder de toepassingsfeer van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen van de definitie inzake subsidiaire bescherming. Betreffende de medische problemen van verzoeker en zijn echtgenote, aangetoond aan de hand van enkele Belgische medische attesten, wordt opgemerkt dat ook medische motieven op zich geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Bovendien, zo wordt hieraan toegevoegd, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in het geval van gezondheidsproblemen in Macedonië een beroep deed op de medische hulp in zijn land van herkomst en dat ook verzoekers echtgenote, als Kosovaars staatsburger, af en toe naar een dokter in Kosovo ging om medicatie te verkrijgen.

Betreffende verzoekers verklaringen dat in Macedonië Ashkali en Albanezen scheef bekeken worden door de etnische Macedoniërs en het dienaangaande door hem gegeven concrete voorbeeld dat hij als moslim bij een overheidsdienst langer dan anderen diende te wachten alvorens uiteindelijk geholpen te worden, oordeelt de commissaris-generaal dat dit geenszins kan worden beschouwd als vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat in het geval van eventuele veiligheidsproblemen de in Macedonië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Ook wordt vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit moet blijken dat hij geen beroep kan doen op de hulp van en bescherming door de Macedonische autoriteiten. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker gaat immers niet of nauwelijks concreet in op de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing, doch hij beperkt zich daarentegen louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals gewag maakt van “de beslissing van weigering tot in overwegingname” en betoogt dat “de keuze van de tegenpartij om de aanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen (...) verschillende gevolgen” heeft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen beslissing tot weigering van inoverwegingname betreft, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt, doch wel, zo blijkt ook in de eerste plaats uit de titel “Verzoek kennelijk ongegrond”, een beslissing waarbij het Commissariaat-generaal zijn verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht en behandeld, en als kennelijk ongegrond beschouwt. De Raad maant verzoeker(s raadsman) dan ook aan de beslissing nog eens grondig te (her)lezen.

De Raad wijst er voorts op dat de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote na hun aankomst in België begin april 2009 nog tot 30 januari 2018, oftewel bijna 9 jaar, hebben gewacht alvorens een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen, een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achten en het relateert als dusdanig dan ook op ernstige wijze de ernst (en geloofwaardigheid) van de door hen voorgehouden problemen, vrees en nood aan internationale bescherming.

Het door verzoeker louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard diens concrete vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. *Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 juni 2018, verwijst verzoekende partij naar de middelen van haar verzoekschrift en stelt zij dat zij geen mogelijkheid heeft op een verblijf in Kosovo/Macedonië. Op de vraag waarom zij asiel heeft aangevraagd, stelt verzoekende partij dat zij en haar echtgenote geen steun meer krijgen van het OCMW en dus geen woonplaats meer kunnen betalen.

Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 24 augustus 2018 slechts stelt te verwijzen naar haar verzoekschrift en zich voor het overige beperkt tot de algemene opmerking dat zij geen mogelijkheid heeft op een verblijf (samen met haar echtgenote) in Macedonië/Kosovo en de korte toelichting dat zij een verzoek om internationale bescherming indient omdat zij en haar vrouw geen steun meer krijgen van het OCMW en dus geen woonplaats meer kunnen betalen, – motieven/beweegredenen die aldus geenszins ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet-, zonder dat zij concrete en daadwerkelijke opmerkingen aangaande de in de beschikking van 12 juni 2018 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens geenszins ontkracht of weerlegt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 12 juni 2018 aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS